

SIRAYET

© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-337-9

Sertifika No: 44968

<i>Hayat Yayınları</i>	: 711
<i>Edebiyat</i>	: 112
<i>Kitabın Adı</i>	: Sirayet
<i>Yazarı</i>	: Nejla Arslan Kurt
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Metin Editörü</i>	: Betül Osmanoğlu
<i>Kapak</i>	: Enis Ak
<i>İç Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri & Tarihi</i>	: Ankara, 2020
<i>Baskı & Cilt</i>	: Ertem Basım

Başkent Organize sanayi Bölgesi 22. Cadde

No: 8 Malıköy-Temelli / Ankara

Tel: (0312) 284 18 14

Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

[/hayatyayinlari](#) [/hayatyayinlari](#)

NEJLA ARSLAN KURT

SIRAYET

Yazardan

Bu kitabı yazmamdaki en büyük etki, yıllar önce okuduğum bir haberdi. O zamanlar yaptığım araştırmalar ve hayretle öğrendiğim komplo teorileri beni derinden etkilemişti, akabinde de böyle bir kitap yazmaya karar vermiştim. Taslağını çok önceden oluşturduğum bu kitabı, bugün yazmaya başladım. İnşallah böyle bir şey asla gerçekleşmez ve bu tür komplo teorileri, hayal gücü fazla gelişmiş insanların hayal ürünleri olarak kalır. Ancak yadsınamaz bazı gerçekler var ki bunlara kitabın içeriğinde değinmeye çalışacağım. İnsanları bilinçlendirmek, biz geniş kitlelere ulaşabilen kişilerin asli görevidir. Ben de bu sebeple fikirlerimi sizinle paylaşmak istedim.

Keyifli Okumalar...

Nejla Arslan

*Bu kitabı yazmamda en büyük
destekçilerim olan çocuklarım Nur,
Elvan Ece ve Eren'e; eşim Ercan
Bey'e teşekkür ederim.*

*Özellikle yazım esnasında çayımı,
kahvemi eksik etmeyen kızım
Nur'uma minneti borç bilirim.*

Sizi çok seviyorum, iyi ki varsınız...

“Tüfek çıktı mertlik bozuldu, eğri kılıç kınında paslanmalıdır.” demiş Köroğlu, ta 1580’li yıllarda... Peki, günümüzü görse ne derdi acaba bu muhterem zat? Düşmanın bile belli olmadığı bu zamanda silahın masum kaldığını görse ne yapardı?

* * *

Gecenin dolunayı, odamın penceresinden sızıp yatağımın üzerine düşüyordu. Dolunayda ışıldayan parmağımdaki alyansa bakıp gülümsedim. Zira bu, uzun süredir başıma gelen en güzel şeydi benim için. Daha saatler önce aile içi küçük bir nişanla sevdiğim adam ile evlilik yolundaki ilk adımımızı atmış bulunuyorduk. Saatlerin ilerlemesine, vaktin sabaha yaklaşmasına rağmen içimdeki o bastıramadığım mutluluk ve heyecan hissi uyu-mama engel oluyordu. Oysa birkaç saat sonra kalkıp işe gidecektim. Eğer geç kalırsam başhemşire, diğerlerine yaptığı gibi herkesin içinde beni azarlar ve ceza olarak o gece mesaiye bırakırdı. Diğer hemşireler ve staj arkadaşlarım iyi olsa da başhemşirenin bu kök söktürmeleri bazen sağlık bölümünü seçtiğime beni pişman ediyordu. Oysa Hakan ile tanışmamızı bu bölüme borçluydum.

Üçüncü sınıfta hastane değişikliği yaptığımda tanımış-tım onu. O da benim gibi staj görüyordu ama stajını ta-mamlamak üzereydi. Aynı hastanede sadece iki ay gibi kısa bir süre aynı ortamı paylaşmıştık ve bu süre zar-fında birbirimizle hiç konuşmamıştık. Karşılaştığımız zamanlarda ona bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum ve ara sıra onun da bana baktığını yakalayıp mutlu olu-yordum. Stajını tamamlamaya yakın ben gideceği için üzülürken bizim kızlardan biri gelip “Hakan Hoca ek binanın yangın merdivenine seni çağırıyor.” dediğinde kalbim ağzımda ata ata gitmiştim yanına. Ve o, lafi hiç dolandırmadan pat diye benden hoşlandığını ve beni daha yakından tanımak istediğini söyleyivermişti. Bense o an ne söyleyeceğimi bilemeyerek “Bilmem ki...” diye gevelemiştim. Sonrasında ise her şey hızla gelişmiş ve her molada onunla konuşurken bulmuştum kendimi. İki hafta sonra mezun olduğunda mezuniyetine katılıp aile-siyle tanışacak kadar ilerlemişti aramızdaki ilişki. O bir doktor adayıydı. Bitirdiğinde adının başına genel cerrah unvanı gelecekti.

Öyle de oldu. Okulu bitirdi ve gelen teklifle başkentte özel bir hastanede hekim olarak görevine başladı. Ara-mızdaki mesafeler uzayınca bir süre sonra beni unu-tacağını düşünmüş hatta kahrolsam da buna kendimi hazırlamıştım. Ama öyle olmadı. Ne aramızdaki mesa-feler ne de statü farkımız sevgimizi etkilemedi. Öyle ki mezun olmama yakın Hakan, “Bu işi resmiyete dökme

vakti geldi.” diyerek ailesini ailele tanıştırmaya getirdi. Sonrasında küçük bir nişanla artık bu işin adını koymuş olduk ve yaz ortasında düğünümüzü yapmaya karar verdik. Daha kasım ayında olmamıza rağmen ben, evleneceğimiz günü iple çekiyordum. Bu evliliği Hakan’a olan sevgim kadar, bu evden kurtulmak için de istiyordum. Kendimi yabancı biri gibi hissettiğim bu evden bir an önce ayrılmak, sıcak yuvamda aile saadeti yaşamak istiyordum. Düşüncesi bile ne hoştu ... Yakında gerçek olacağını bilmek, mutluluktan uykularımı kaçırıyordu. Yine de uyumalıydım. Eğer mezun olmak istiyorsam başhemşireye biraz daha dayanmalıydım. Bu düşüncelerle bir kez daha gözlerimi kapatıp kendimi uyumaya zorladım. Birkaç saat, birkaç saat dahi uyusam yeterdi ...

* * *

Ertesi sabah üvey annem Banu’nun mutfaktan gelen bağırtısıyla araladım gözlerimi:

“Elvan uyan artık! Bu kaçınıcı seslenişim!”

Gözlerimi zoraki aralarken kolumdaki saate baktım. Saat yedi buçuktu ve benim sekizde hastanede olmam gerekiyordu. Uyku mahmurluğum hızla açıldı. Yataktan yay gibi fırlayıp elbise dolabına koştum ve elime ilk geçenleri giyindim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra saçıma hızla birkaç tarak darbesi vurdum. Odadan çıktığımda üvey annem ve kız kardeşim Defne kahvaltı masasındaydı. Defne’ye ufak bir göz kırpıp, gülümseyerek dış kapıya

doğru yol aldım. Yere oturmuş botlarımı giyerken üvey annem içerden seslendi:

“Kahvaltını yapmadan mı çıkacaksın?”

Aceleyle bağcıklarını bağlarken cevap verdim:

“Evet, geç kalmak istemiyorum.”

Hızla kapıdan çıkıp, merdivenleri seke seke inerek bahçe kapısının önüne vardım. Tekrar saate baktım. İş-başı yapmama yirmi dakika kalmıştı ve ben ancak kuş olup uçarsam yetişebilirdim. Yine de ümidimi kaybetmek istemedim. Otobüse binmek için koşarak durağa gelince staj arkadaşım Aysun’a, “Biraz geç kalabilirim, lütfen benim için Zerrin Hanım’ı idare et.” diye mesaj attım. O sırada yanaşan otobüsün gözümde Hızır’dan farkı yoktu. Hastaneye varana kadar belki elli defa kolumu kaldırıp saate baktım. Saat artık sekizi geçmeye başladığında içimdeki korku da giderek arttı. Bu uykusuz hâlimde gece mesaiye kalmaya bile razıyım; Korkumun asıl nedeni, herkesin içinde o kadının hışmına uğramaktı. Nitekim öyle olacağa da benziyordu. Saat sekizi dokuz geçerken üniformamı giyinip pansuman odasına koştum. Odada Saliha Hemşire, stajyerlerden Seda’ya bir yaralıya pansuman yaptırırken stajyer kızlardan Aysun ve Hatice başlarında durmuş onu izliyordu. Saliha Hemşire, genelde pek rastlanılmayan vakalarda öğrenmemiz için böyle yapardı. Sessizce yaklaştım yanlarına. Onlar gibi yaraya uygulanan pansumanı izlemeye başladım ancak kalbim

koşturmadan ve korkudan ağzımın içinde atıyordu sanki. Seda, otuzlu yaşlardaki erkek hastanın sağ bacağına bulunan tahminimce ikinci derece kaynar su yanığını temizlerken Saliha hemşire de bir yandan sakin bir sesle bize anlatıyordu:

“Küçük çaplı ve kontrolsüz patlamayacağı düşünülen su kesecikleri yerinde bırakılabilir. Büyük su keseciklerinin boşaltılması gerekiyor çünkü bu, yaranın iyileşmesini yavaşlatır ve daha fazla acıya neden olur.”

Aysun, hemen yanında durduğumu fark edince kulağıma doğru fısıldadı:

“Neredesin sen Allah aşkına? Hiç geç kalmazdın, bir şey mi oldu?”

Aysun’a cevaben hafifçe sağ elimi kaldırıp alyansımı gösterdim. Aysun’un yüzü sevinçle parladı:

“İnanamıyorum. Hakan Hoca’yla mı?”

Hafifçe başımı salladım:

“Evet, dün gece aile arası bir yüzük taktık o kadar.”

Saliha Hemşire:

“Gördüğünüz gibi bu geniş bir yara ve bu durumlarda %1 gümüş sülfadiyazın kullanacağız.”

Aysun artık yaradan çok benim nişanımla ilgileniyordu:

“Hakan Hoca burada mı şimdi?”

“Hayır, uçakla sadece birkaç saatliğine gelip gitti.”

O sırada fısıltıları duyan Saliha Hemşire uyarır gibi dönüp bize baktı. Beni fark edince bakışları bende yoğunlaştı ama hiçbir şey demeden dönüp devam etti:

“Unutmayın! Parafin emdirilmiş dokumalar, yaraya yapışmayacağından ötürü pansuman değişiminde ağrıyı azaltır.”

Saliha Hemşire’yi kızdırmak, şu anda isteyeceğim en son şey olsa da bu soruyu sormalıydım. Aysun’a doğru eğilip fısıldadım:

“Zerrin Hanım nerede? Yokluğumu fark etti mi?”

Aysun hafifçe sallanıp omzunu omzuma çarptı:

“Hadi yine iyisin. Zerrin Hanım teftiş için daha gelmedi. Sanırım bugün o da senin gibi geç kaldı.”

İşte bu rahat bir nefes almama sebep olmuştu. Bu sırada yine Saliha Hemşire’nin uyarıcı sesi duyuldu:

“Evet, son bandajlama işlemini de bizim için Elvan yapsın.”

Dönüp bana baktı:

“Elvan, gel böyle.”

Lafını ikiletmeden gidip hastanın başında durdum. Sanırım konuştuğumuzu duyduğu için böyle bir şey istemişti benden ama bu isteğe can kurbandı. Hele de Zerrin Hanım’ın yaptıklarını göz önünde bulundurursak bunu ödül bile sayabilirdim.

Öğle arasına yemekhaneye çıktığımızda parmağım-daki alyansı gören kızlar bir anda etrafımı sardı. Kızlar arasında böyle şeyler hep bir merak konusu olmuştur. Hepsi sırayla tebrik ederken meraklı sorular da peş peşe sıralanıyordu:

“Gerçekten Hakan Hoca ile mi nişanlandın?”

“Evet, gerçekten Hakan Hoca ile nişanlandım.”

“Sizi hınzırlar. Onca zaman hiç belli etmediniz. Peki, düğün tarihi belli oldu mu?”

“Evet, yaz ortası gibi düşünüyoruz.”

“Hala inanamıyorum. Evlenince sen de mi başkente gideceksin?”

“Eşimin işi dolayısıyla evet.”

Ona eşim demek bile öyle hoşuma gitmişti ki sonrasında gülümsemekten kendimi alıkoyamadım. Kızlar meraklarını bir nebze olsun giderip yanımdan ayrılınca daha samimi olduğum üç arkadaşımınla yalnız kalmıştım.

Yemek sonrasında kızlarla kâğıt bardakta birer çay alıp terasa çıktık. Aramızda sadece Seda sigara içiyordu ve biz de onu yalnız bırakmamak için genellikle onun yanında dururduk. Soğuk artık kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı. Sol elimi sırtıma geçirdiğim hırkanın cebine sokarken sağ elimdeki çayımı yudumladım. O sırada telefonumun titrediğini hissettim. Arayan kişinin Hakan olduğundan o kadar emindim ki telefonu çıkarıp ekra-

nına bakmadan kızlardan biraz uzaklaştım. Telefonumu çıkardığımda yanılmadığımı anlayıp mutlu oldum:

“Alo, Hakan.”

“Sevgili nişanlım.”

Bu hitap hoşuma gitmişti. Gülümsemem yüzümde genişledi:

“Dün gecedен beri nasılsın? Umarım yolculuğun rahat geçmiştir.”

“Yolculukta sıkıntı yaşamadım ama inanır mısın dün gece sabaha kadar uyuyamadım.”

Bu duyduğum şey daha da hoşuma gitmişti. Gülmekten kendimi alamayarak cevap verdim:

“İnanırım çünkü ben de uyuyamadım.”

“Elvan!”

Kızlar bana seslenince dönüp onlara baktım:

“Mola bitti, hadi, aşağı iniyoruz.”

Elimle telefonun ahizesini kapatıp kızlara seslendim:

“Tamam, hemen geliyorum.”

Ardından elimi çekip hiç istemesem de Hakan’a telefonu kapatmam gerektiğini söyledim:

“Kavuşacağımız günü ipe çekiyorum sevgili nişanlım. Seni seviyorum.”

Cevaben, “Ben de seni seviyorum.” diyemedim. Sadece titrek bir sesle, “Ben de...” deyip kapadım telefonu. Nedense böyle şeylerde hep bir utanma hissi yaşı-

yordum. Oysa mesajlarda gayet rahattım. İş konuşmaya geldiğinde ise dut yemiş bülbül den farksız oluyordum. Hakan'ın beni sevmesindeki en büyük sebep doğal olmamış. Herhâlde bunu söylerken bu hâllerimi kast etmemişti. Konuşmaktan bile aciz bir şaşkına dönüyordum. Yine de Hakan'la her konuştuğumda kendimi dünyanın en mutlu insanı gibi hissediyordum, tıpkı şu an hissettiğim gibi... Telefonu kapatıp cebime koyduğumda yüzümde hâlâ koca bir gülümseme vardı. Sevmek, sevilme ne güzeldi ve ne büyük nimetti. Şükürler olsun ki bunu tatmıştım ve yaşamım hiç olmadığı kadar renklenmişti.

Hastane çıkışı yine otobüse binip evin yolunu tuttum. Otobüs durağıyla evin arası tam beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Hızlı yürüdüğümde bu süreyi iki dakikaya kadar düşürebiliyordum ama şimdi hiç acelem yoktu. Üstelik de yorgundum. Bu yüzden adımlarımı aheste aheste atarak ilerlemeye başladım. Havalar artık iyiden iyiye soğumuştü. Ellerimi kabanımın ceplerine yerleştirdim. Dün gece yağan yağmurdan ıslanan sarı yapraklar asfalta yapışmış, üzerlerine bastıkça botumun altında gıcırıyordu. Oturduğumuz sokağa girdiğimde sokağın başındaki evin sahibi Sadi Amca'yı her zamanki gibi kapısının önünde oturmuş biraz ilerde top oynayan çocukları seyrederken gördüm. Yaşını bile bilmediğim bu yaşlı adamı doğduğumdan beri tanıyordum. Sokak sakinleri onun biraz kaçık olduğunu düşünse de severdi. Zira kimseye zararı olmayan, kendi hâlinde bir adamcağızdı...

Onun hakkında etrafta tuhaf söylentiler dönüyordu. Bunlar, onun eskiden orduda görev aldığı, derin devlette çalıştığı hatta başka ülkelere gönderilmiş bir casus olduğu türde söylentilerdi. Elbette bunda Sadi Amca'nın anlattığı komplo teorilerinin etkisi de büyüktü. Sürekli dış güçlerin bizi nasıl yavaş yavaş ele geçirdiğinden, amaçlarının hiç de masum olmadığından ve yakında bütün dünyada çıkacak bir savaştan bahsedip duruyordu.

Bana sorulursa o, hayatının büyük bir bölümünü yalnız geçirdiği için hayal gücü fazla gelişmiş yaşlı bir adamdı. Duyduğuma göre hiç evlenmemiş, evine gidip gelen bir akrabası da yoktu. Hâl böyle olunca evde sıkılır, genellikle de kapı önünde oturup bu komplo teorilerini anlatacak birilerini arardı.

Sanıyorum ki bugünkü sohbet arkadaşı ben olacaktım. Her ne kadar anlattıkları uçuk gelse de onu dinlemekten keyif aldığım için tereddüt etmeden adımlarımı ona doğru çevirdim. Yaklaşınca beni fark ederek dönüp yüzüme baktı:

“Oo Elvan kızım. İşten mi dönüyorsun?”

Gülümseyerek yanına otururken cevap verdim:

“Evet, Sadi Amca. Nasılsın bakalım görüşmeyeli?”

Elini havada sallayarak konuşmaya başladı. Gözleri hâlâ ileride oyun oynayan çocukların üzerindeydi:

“Nasıl olayım işte, ölüme gün sayıp duruyorum. Vakit geçmeyince de kendimi dışarı atıyorum.”

Kaşlarımı çattım:

“O nasıl bir söz Sadi Amca. Gördüğüm kadarıyla gayet iyisin, bence sen şu yaşında bile on tane genci cebinden çıkarırsın.”

Gecedен kalma pijamaları üzerindeydi Sadi Amca'nın. Omzunda kollarını giymeyip yalnızca üzerine attığı koyu kahverengi bir hırka vardı ve kıpırdandıkça hırkanın boş kolları oturduğu basmağa değıyordu. Zayıf ve çelimsiz bedeniyle iki büklüm vaziyette oturmaktan sırtında bir kambur oluşmuştu. Ayağına giydiğı terlikler sanki bir numara büyük gelmiş gibiydi ya da Sadi Amca'nın ayakları bir erkeğe göre fazla küçüktü. Çorabı ile pijamasının paçası arasında açık kalan küçük boşluktan buruşuk ve lekeli ayak bilekleri görünüyordu. Sadi Amca gülümsedi. Gülümseyince sağ üst damağındaki eksik dişi görüldü. Çukura düşen gözleri kısılıp biraz daha kırıştı. Söylediğim sözlerin gururunu okşadığı belliydi:

“Hayırdır Elvan kızım?”

Soruyu Sadi Amca'ya baktığımda anladım. Zira bakışları parmağımdaki alyans üzerinde yoğunlaşmıştı. Gün boyu her fırsatta dokunduğum yüzüğüme bir kez daha dokundum ve parmağımda çevirirken sevincimi gizleyemedim cevapladım:

“Ben dün gece nişanlandım Sadi Amca.”

Sadi Amca hem şaşırıldı hem de mutlu oldu:

“Deme! Demek sen de gelin olup gideceksin ha! Oysa şu sokakta top sektirdiğın günler daha dün gibi gözümün önünde.”